ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ
της 12ης Φεβρουαρίου 1996 *

Στην υπόθεση T-228/95 R,

S. Lehrfreund Ltd, εταιρία αγγλικού δικαίου, με έδρα το Λονδίνο, εκπροσωπουμένη από τον Nicholas Forwood, QC, και τον Mark Hoskins, barrister, του δικηγορικού συλλόγου Αγγλίας και Ουαλίας, με τόπο επιδόσεων στις Βρυξέλλες το Brick Court Chambers, 8, avenue de la Joyeuse Entrée,

αιτούσα,

κατά

Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, εκπροσωπουμένου από τους Jürgen Huber και Guus Houttuin, μέλη της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Bruno Eynard, Γενικό Διευθυντή της Διευθύνσεως Νομικών Υποθέσεων της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων, 100, boulevard Konrad Adenauer,

και

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπουμένης από τον Frank Benyon, νομικό σύμβουλο, και τον Lucio Gussetti, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθών,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση αναστολής εκτελέσεως του κανονισμού (ΕΟΚ) 3254/91 του Συμβουλίου, της 4ης Νοεμβρίου 1991, για την απαγόρευση της χρήσεως παγίδων με σιαγόνες και της εισόδου στην Κοινότητα γουνών και μεταποιημένων προϊόντων από ορισμένα είδη άγριων ζώων καταγωγής χωρών όπου συλλαμβάνονται με παγίδες με σιαγόνες ή με μεθόδους που δεν είναι σύμφωνες με τα διεθνώς συμφωνηθέντα πρότυπα μη βάναυσης παγίδευσης (ΕΕ L 308, σ. 1),

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

Πραγματικά περιστατικά και διαδικασία

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 15 Δεκεμβρίου 1995, η αιτούσα, εταιρία με έδρα το Λονδίνο, η δραστηριότητα της οποίας συνίσταται, από το 1963, στο εμπόριο και στη μεταποίηση γουνών,

ζήτησε από το Πρωτοδικείο να υποχρεώσει το Συμβούλιο και την Επιτροπή να της καταβάλουν αποζημίωση. Το αίτημα αυτό βασίζεται σε αιτιάσεις που αφορούν, αφενός, την έκδοση του κανονισμού (ΕΟΚ) 3254/91 του Συμβουλίου, της 4ης Νοεμβρίου 1991, για την απαγόρευση της χρήσεως παγίδων με σιαγόνες και της εισόδου στην Κοινότητα γουνών και μεταποιημένων προϊόντων από ορισμένα είδη άγριων ζώων καταγωγής χωρών όπου συλλαμβάνονται με παγίδες με σιαγόνες ή με μεθόδους που δεν είναι σύμφωνες με τα διεθνώς συμφωνηθέντα πρότυπα μη βάναυσης παγίδευσης (ΕΕ L 308, σ. 1, στο εξής: κανονισμός 3254/91), και, αφετέρου, τη συμπεριφορά των καθών μετά την έκδοση του κανονισμού αυτού.

2 Με χωριστό δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου την ίδια ημέρα η αιτούσα υπέβαλε, δυνάμει των άρθρων 185 και 186 της Συνθήκης ΕΚ, αίτηση με την οποία ζήτησε από τον Πρόεδρο του Πρωτοδικείου να διατάξει την αναστολή εκτελέσεως του κανονισμού 3254/91 καθώς και όποιο άλλο προσωρινό μέτρο κρίνει ενδεχομένως αναγκαίο ή κατάλληλο.

3 Το νομικό και πραγματικό πλαίσιο στο οποίο εντάσσονται η αγωγή της κύριας υποθέσεως και η αίτηση ασφαλιστικών μέτρων μπορεί να συνοψισθούν ως εξής.

4 Ο κανονισμός 3254/91, ο οποίος απαγορεύει από 1ης Ιανουαρίου 1995 τη χρήση εντός της Κοινότητας των παγίδων με σιαγόνες (άρθρο 2), όπως ορίζονται στο άρθρο 1, περιλαμβάνει στο άρθρο 3, τις ακόλουθες διατάξεις:

«1. Η είσοδος στην Κοινότητα γουνών από τα είδη των ζώων που περιλαμβάνονται στο παράρτημα Ι και άλλων εμπορευμάτων που απαριθμούνται στο παράρτημα ΙΙ, εφόσον περιέχουν γούνες των ειδών που αναφέρονται στο

παράρτημα Ι, απαγορεύεται, από την 1η Ιανουαρίου 1995, εκτός εάν η Επιτροπή έχει διαπιστώσει, με τη διαδικασία που προβλέπεται στο άρθρο 5, ότι στη χώρα καταγωγής των γουνών:

— ισχύουν κατάλληλες διοικητικές ή νομοθετικές διατάξεις που απαγορεύουν τη χρήση της παγίδας με σιαγόνες,

ή ότι

— οι μέθοδοι παγίδευσης που χρησιμοποιούνται για τα είδη που αναφέρονται στο παράρτημα Ι ανταποκρίνονται στα διεθνώς συμφωνηθέντα πρότυπα μη βάναυσης παγίδευσης.

Η Επιτροπή θα δημοσιεύσει στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων* τον κατάλογο των χωρών οι οποίες πληρούν τουλάχιστον έναν από τους όρους που αναφέρονται στο πρώτο εδάφιο.

2. Η απαγόρευση που αναφέρεται στην παράγραφο 1 αναστέλλεται για περίοδο ενός έτους, η οποία λήγει στις 31 Δεκεμβρίου 1995, εφόσον η Επιτροπή έχει διαπιστώσει πριν από την 1η Ιουλίου 1994, με τη διαδικασία που προβλέπεται στο άρθρο 5 και βάσει εξέτασης που διενεργεί σε συνεργασία με τις αρμόδιες αρχές των ενδιαφερόμενων χωρών, ότι έχει σημειωθεί ικανοποιητική πρόοδος όσον αφορά την ανάπτυξη μη βάναυσων μεθόδων παγίδευσης στην επικράτειά τους.»

5 Για την εξαγωγή ή την επανεξαγωγή στην Κοινότητα μετά την 1η Ιανουαρίου 1995 των εμπορευμάτων που απαριθμούνται στο παράρτημα ΙΙ, το άρθρο 4 του ίδιου κανονισμού θεσπίζει την προϋπόθεση πιστοποιήσεως της καταγωγής, κατά τον τύπο που θα καθορίσει η Επιτροπή με τη διαδικασία του άρθρου 5.

6 Το παράρτημα Ι που μνημονεύεται στο προπαρατεθέν άρθρο 3, παράγραφος 1, απαριθμεί συνολικά δεκατρία ζωικά είδη, μεταξύ των οποίων τον μοσχόμυ.

7 Κάνοντας χρήση της ευχέρειας που της παρέχει το άρθρο 3, παράγραφος 2, η Επιτροπή εξέδωσε στις 19 Ιουλίου 1994, τον κανονισμό (ΕΚ) 1771/94, με τον οποίο προβλέπονται διατάξεις για την εισαγωγή στην Κοινότητα γούνας καθώς και μεταποιημένων προϊόντων από ορισμένα είδη αγρίων ζώων (ΕΕ L 184, σ. 3, στο εξής: κανονισμός 1771/94). Το άρθρο 1 του κανονισμού αυτού ορίζει τα εξής:

«1. Η απαγόρευση εισαγωγής στην Κοινότητα γούνας ζώων, που περιλαμβάνονται στο παράρτημα Ι του κανονισμού (ΕΟΚ) 3254/91 καθώς και άλλων προϊόντων που αναφέρονται στο παράρτημα ΙΙ του εν λόγω κανονισμού, τίθεται σε ισχύ την 1η Ιανουαρίου 1996.

2. Η Επιτροπή, σύμφωνα με τη διαδικασία που ορίζει το άρθρο 5 του κανονισμού (ΕΟΚ) 3254/91, ορίζει, πριν από την 1η Σεπτεμβρίου 1995:

α) ποιες χώρες πληρούν τους όρους του άρθρου 3, παράγραφος 1, του εν λόγω κανονισμού

και

β) τις ενδεδειγμένες μορφές πιστοποίησης στις οποίες αναφέρεται το άρθρο 4.»

8 Αφού εξέτασε την κατάσταση που επικρατεί όσον αφορά τις παγίδες στις οικείες τρίτες χώρες, η Επιτροπή υπέβαλε σχέδιο κανονισμού το οποίο, αφενός, περιελάμβανε κατάλογο των χωρών που πληρούν τις προϋποθέσεις του

άρθρου 3, παράγραφος 1, του κανονισμού 3254/91 και, αφετέρου, όριζε τις μεθόδους της πιστοποιήσεως που προβλέπεται στο άρθρο 4 του ιδίου κανονισμού. Η αιτούσα περιέλαβε στη δικογραφία αναθεωρημένο κείμενο (rev5) του σχεδίου αυτού, με ημερομηνία 28 Σεπτεμβρίου 1995 (παράρτημα 1 της αιτήσεως ασφαλιστικών μέτρων). Από την έκθεση των αιτιολογικών σκέψεων που συνοδεύει το σχέδιο αυτό προκύπτει ότι δεν έχουν ακόμη διαμορφωθεί τα διεθνή πρότυπα μη βάναυσης παγίδευσης που περιλαμβάνονται στο άρθρο 3 του κανονισμού 3254/91. Στο ίδιο το σχέδιο διάφορες χώρες, μεταξύ άλλων, οι Ηνωμένες Πολιτείες και ο Καναδάς, δεν περιλαμβάνονται στον κατάλογο των χωρών, τα προϊόντα των οποίων μπορούν να εισαχθούν στην Κοινότητα, εφόσον δεν απαγορεύουν τη χρήση της παγίδας με σιαγόνες. Εν πάση περιπτώσει το σχέδιο αυτό δεν έχει εγκριθεί μέχρι τώρα.

9 Με έγγραφο της 8ης Δεκεμβρίου 1995 η Επιτροπή γνωστοποίησε στα κράτη μέλη ότι, κατά την άποψή της, η εφαρμογή της απαγορεύσεως εισαγωγής που προβλέπεται στον κανονισμό 3254/91 ήταν στο παρόν στάδιο αδύνατη. Επομένως, κάλεσε τα κράτη μέλη να ενεργήσουν κατά τρόπον ώστε, ακόμη και μετά τις 31 Δεκεμβρίου 1995, οι αρμόδιες αρχές τους να μη λαμβάνουν τελωνειακά μέτρα δυνάμενα να διαταράξουν το εμπόριο των οικείων εμπορευμάτων. Με το ίδιο έγγραφο η Επιτροπή γνωστοποίησε την απόφασή της να προτείνει στο Συμβούλιο τροποποίηση του κανονισμού αυτού.

10 Η πρόταση αυτή, η οποία υποβλήθηκε στις 15 Δεκεμβρίου 1995 [έγγραφο COM(95) 737 τελικό], αποσκοπεί στην αντικατάσταση των διατάξεων του προπαρατεθέντος άρθρου 3 με το ακόλουθο σύστημα. Η Κοινότητα αρχίζει ή συνεχίζει διαπραγματεύσεις με τις τρίτες χώρες προκειμένου να συνάψει συμφωνία πλαίσιο, με χρονοδιάγραμμα εφαρμογής, για πρότυπα μη βάναυσης παγίδευσης ιδίως για τα είδη ζώων του παραρτήματος I του κανονισμού (νέο άρθρο 3). Αφού εξετάσει, όχι αργότερα από τις 31 Δεκεμβρίου 1996, την πρόοδο των διαπραγματεύσεων, η Επιτροπή θα δημοσιεύει σε τακτά διαστήματα, για καθένα από τα είδη αυτά, τον κατάλογο των χωρών οι οποίες δεν πληρούν ορισμένες προϋποθέσεις στον τομέα της παγιδεύσεως. Αν δεν επιτευχθεί συμφωνία πλαίσιο, θα περιληφθούν στον κατάλογο οι χώρες οι οποίες είτε δεν έχουν πραγματοποιήσει επαρκή πρόοδο στην ανάπτυξη μη βάναυσων μεθόδων παγίδευσης, είτε δεν έχουν απαγορεύσει τη χρήση παγίδων με σιαγόνες. Αν επιτευχθεί τέτοια συμφωνία, ο κατάλογος θα περιλαμβάνει τις χώρες οι οποίες είτε δεν έχουν δεσμευθεί επισήμως να εφαρμόσουν τη συμφωνία αυτή εντός συμφωνημένου χρονικού πλαισίου, είτε δεν έχουν απαγορεύσει τη χρήση παγίδων με σιαγόνες. Η εισαγωγή στην Κοινότητα των οικείων εμπορευμάτων θα απαγορεύεται εάν αυτά προέρχονται από χώρα που περιλαμβάνεται στον κατάλογο ο οποίος δημοσιεύεται στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών*

Κοινοτήτων (νέο άρθρο 4, παράγραφοι 1 και 2). Το νέο σύστημα προβλέπει άλλωστε ορισμένες εξαιρέσεις από την απαγόρευση αυτή καθώς και κανόνες που παρέχουν τη δυνατότητα να ληφθούν υπόψη νομοθεσίες που θεσπίζονται σε νομοθετικό επίπεδο «κατώτερο από το ομοσπονδιακό» (νέο άρθρο 4, παράγραφοι 3 έως 6).

11 Τα καθού θεσμικά όργανα υπέβαλαν τις γραπτές παρατηρήσεις τους επί της υπό κρίση αιτήσεως ασφαλιστικών μέτρων στις 8 Ιανουαρίου 1996. Ζήτησαν δε την απόρριψη της αιτήσεως ως απαράδεκτης ή, επικουρικώς, ως αβάσιμης. Εξάλλου, το Συμβούλιο ζήτησε από το Πρωτοδικείο να λάβει «θέση ως προς την ερμηνεία του άρθρου 3, παράγραφος 1, του κανονισμού 3254/91, κατά την οποία — ελλείψει εκδόσεως εκτελεστικών διατάξεων εκ μέρους της Επιτροπής δυνάμει των άρθρων 3, παράγραφος 1, και 4 του κανονισμού 3254/91 — ο κανονισμός δεν επιβάλλει στα κράτη μέλη την υποχρέωση να θέσουν περιορισμούς στην εισαγωγή δυνάμει του άρθρου 3, παράγραφος 1».

12 Οι διάδικοι ανέπτυξαν τις προφορικές παρατηρήσεις τους στις 19 Ιανουαρίου 1996. Κατά τη συζήτηση αυτή, η αιτούσα γνωστοποίησε ότι μια κρίση σύμφωνα με το πνεύμα του Συμβουλίου (βλ. την προηγούμενη σκέψη) θα εξυπηρετήσει το συμφέρον της να διευκρινιστεί η νομική κατάσταση, στο μέτρο που τα δύο καθού όργανα θα συμμερίζονται εφεξής την ερμηνεία στην οποία θα στηρίζεται η εν λόγω κρίση. Η αιτούσα ανέφερε ωστόσο ότι στην περίπτωση κατά την οποία ο δικάζων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής κρίνει ότι δεν μπορεί να διατυπώσει τέτοια κρίση, θα εμμείνει στο αίτημά της περί αναστολής εκτελέσεως. Το Συμβούλιο παρατήρησε ότι, καίτοι αναφέρθηκε, με τις γραπτές παρατηρήσεις του, στο ενδεχόμενο μιας τέτοιας δηλώσεως, αυτό δεν συνιστά ρητά αίτημα λήψεως προσωρινών μέτρων, αλλά μόνον μια πρόταση.

Σκεπτικό

13 Δυνάμει των διατάξεων του άρθρων 185 και 186 της Συνθήκης σε συνδυασμό με τις διατάξεις του άρθρου 4 της αποφάσεως 88/591/ΕΚΑΧ, ΕΟΚ, Ευρατόμ του Συμβουλίου, της 24ης Οκτωβρίου 1988, περί ιδρύσεως Πρωτοδικείου των

Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΕΕ L 319, σ. 1), όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση 93/350/Ευρατόμ, ΕΚΑΧ, ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 8ης Ιουνίου 1993 (ΕΕ L 144, σ. 21), και με την απόφαση 94/149/ΕΚΑΧ, ΕΚ του Συμβουλίου, της 7ης Μαρτίου 1994 (ΕΕ L 66, σ. 29), το Πρωτοδικείο μπορεί, εφόσον εκτιμά ότι το απαιτούν οι περιστάσεις, να διατάξει την αναστολή εκτελέσεως της προσβαλλομένης πράξεως ή τη λήψη των αναγκαίων προσωρινών μέτρων.

14 Κατά το άρθρο 104, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, η αίτηση αναστολής εκτελέσεως είναι παραδεκτή μόνον αν ο αιτών προσέβαλε τη σχετική πράξη με προσφυγή ενώπιον του Πρωτοδικείου. Η παράγραφος 2 του ιδίου άρθρου προβλέπει ότι οι αιτήσεις για άλλα προσωρινά μέτρα που προβλέπονται στα άρθρα 185 και 186 της Συνθήκης πρέπει να προσδιορίζουν τα περιστατικά από τα οποία προκύπτει το επείγον της υποθέσεως καθώς και τους πραγματικούς και νομικούς ισχυρισμούς που δικαιολογούν, εκ πρώτης όψεως, τη λήψη του προσωρινού μέτρου το οποίο ζητείται. Τα αιτούμενα μέτρα πρέπει να είναι προσωρινού χαρακτήρα υπό την έννοια ότι δεν πρέπει να προδικάζουν την απόφαση επί της ουσίας (βλ. τη διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 12ης Δεκεμβρίου 1995, T-203/95 R, Connolly κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-847, σκέψη 16).

Επιχειρήματα των διαδίκων

Επί του παραδεκτού

15 Το Συμβούλιο αμφισβητεί το παραδεκτό της αιτήσεως αναστολής εκτελέσεως του κανονισμού 3254/91. Επισημαίνει ότι, αντιθέτως προς τις επιταγές της νομολογίας (διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 15ης Μαρτίου 1995, T-6/95 R, Cantine dei colli Berici κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-647, σκέψη 30), η αναστολή αυτή υπερβαίνει το πλαίσιο της αποφάσεως που πιθανολογείται ότι θα εκδώσει τελικώς το Πρωτοδικείο επί της κύριας υποθέσεως, καθόσον αυτή αφορά την αποζημίωση για τις ζημίες που ισχυρίζεται ότι υπέστη η αιτούσα. Το Συμβούλιο παρατηρεί ότι, καθόσον με την αγωγή της κύριας δίκης δεν ζητείται η ακύρωση του κανονισμού 3254/91, σύμφωνα με το άρθρο 173 της Συνθήκης ΕΚ, αλλά μόνον η επιδίκαση αποζημιώσεως, η απόφαση που θα εκδώσει το Πρωτοδικείο θα παραγάγει αποτελέσματα μόνον μεταξύ των διαδίκων. Φρονεί εξάλλου ότι, για να γίνει δεκτή αίτηση λήψεως προσωρινών μέτρων η οποία ενέχει τον κίνδυνο να καταστήσει ανενεργή μια διάταξη κανονισμού, ο αιτών πρέπει να αποδείξει κατά τρόπο ιδιαίτερως σαφή ότι η διάταξη αυτή τον αφορά άμεσα και ατομικά (βλ. τη διάταξη του

Προέδρου του Δικαστηρίου της 28ης Μαΐου 1975, 44/75 R, Könecke κατά Επιτροπής, Rec. 1975, σ. 637, σκέψη 3).

16 Κατά την άποψη του Συμβουλίου η αίτηση λήψεως οποιουδήποτε άλλου προσωρινού μέτρου που θα έκρινε αναγκαίο ή κατάλληλο ο δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων είναι επίσης απαράδεκτη διότι, κατά παράβαση του άρθρου 44, παράγραφος 1, στοιχείο δ', του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, δεν διευκρινίζει «τα αιτήματα του προσφεύγοντος».

17 Η Επιτροπή θεωρεί επίσης ότι τα δύο αιτήματα που διατυπώθηκαν στην αίτηση ασφαλιστικών μέτρων είναι απαράδεκτα.

18 Η αίτηση αναστολής εκτελέσεως δεν ανταποκρίνεται στις διατάξεις του άρθρου 104, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, καθόσον η αιτούσα, με την αγωγή που άσκησε ενώπιον του Πρωτοδικείου, δεν προσέβαλε τον κανονισμό 3254/91 αλλά ζήτησε μόνον την επιδίκαση αποζημιώσεως. Εξάλλου, ενδεχόμενη προσφυγή της αιτούσας με αίτημα την ακύρωση του κανονισμού 3254/91 θα ήταν απαράδεκτη λόγω, αφενός, της μη τηρήσεως της προθεσμίας του άρθρου 173, πέμπτο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΚ και, αφετέρου, του γεγονότος ότι ο κανονισμός αυτός δεν αφορά ατομικά την αιτούσα, σύμφωνα με το τέταρτο εδάφιο του άρθρου αυτού (διάταξη του Δικαστηρίου της 21ης Ιουνίου 1993, C-257/93, Van Parijs κ.λπ. κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. I-3335). Αν όμως η παρούσα αίτηση αναστολής εκτελέσεως κρινόταν παραδεκτή, η αιτούσα θα είχε τη δυνατότητα να προκαλέσει, ενδεχομένως, συνέπειες όμοιες με τις συνέπειες μιας τέτοιας προσφυγής, εφόσον, για ορισμένο χρονικό διάστημα, περιορισμένο βεβαίως, η αναστολή erga omnes θα είχε συνέπειες ανάλογες με τις συνέπειες της ακυρώσεως. Όσον αφορά τις διαφορετικές συνέπειες μιας αποφάσεως που επιδικάζει αποζημίωση, η Επιτροπή συμμερίζεται τη γνώμη του Συμβουλίου και προσθέτει ότι ο δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων εξέφρασε παρόμοια επιφύλαξη στην προπαρατεθείσα διάταξη Könecke κατά Επιτροπής.

19 Όσον αφορά την αίτηση λήψεως οποιουδήποτε άλλου προσωρινού μέτρου, η Επιτροπή συμμερίζεται την άποψη του Συμβουλίου (βλ. ανωτέρω σκέψη 16).

Ως προς τις προϋποθέσεις του εκ πρώτης όψεως βασίμου της αγωγής της κύριας υποθέσεως και του επείγοντος

α) Η προκαταρκτική επιχειρηματολογία σχετικά με την ερμηνεία του άρθρου 3 του κανονισμού 3254/91

20 Όσον αφορά τις συνέπειες της παραλείψεως θεσπίσεως προ της 1ης Ιανουαρίου 1996 των εκτελεστικών μέτρων του άρθρου 1, παράγραφος 2, στοιχείο α', του κανονισμού 1771/94 (βλ. ανωτέρω σκέψη 7), η αιτούσα θεωρεί ότι είναι δυνατές δύο ερμηνείες.

Η μία συνίσταται στην άποψη ότι, στην περίπτωση αυτή, αρχίζει να ισχύει απόλυτη απαγόρευση εισαγωγής όλων των οικείων ειδών, κατά την προαναφερθείσα ημερομηνία, για όλες τις τρίτες χώρες, ανεξαρτήτως του αν η οικεία χώρα πληροί ή όχι τις προϋποθέσεις του άρθρου 3, παράγραφος 1, του κανονισμού 3254/91 («απόλυτη απαγόρευση»).

Κατά την άλλη ερμηνεία, ελλείψει εκτελεστικών μέτρων δεν ισχύει καμία απαγόρευση. Η απαγόρευση εισαγωγής θα αρχίσει να ισχύει μόνον όταν η Επιτροπή θα έχει θεσπίσει τα προβλεπόμενα μέτρα, ήτοι όταν θα έχει καθορίσει τις χώρες από τις οποίες επιτρέπονται οι εισαγωγές, και θα εφαρμόζεται μόνο στις χώρες οι οποίες δεν περιλαμβάνονται μεταξύ αυτών («ετεροχρονισμένη απαγόρευση»).

21 Κατά την άποψη της αιτούσας, βάσιμα επιχειρήματα οδηγούν στο συμπέρασμα ότι πρέπει να γίνει δεκτή η δεύτερη από τις δύο αυτές ερμηνείες. Όπως προκύπτει από τη διατύπωση και τη γενική οικονομία του κανονισμού, ο κανονισμός αυτός αποσκοπεί στην καθιέρωση συστήματος στο πλαίσιο του οποίου δεν απαγορεύονται οι εισαγωγές κατά τρόπο απόλυτο αλλά, αντιθέτως, επιτρέπονται όταν προέρχονται από χώρες που καθορίζει η Επιτροπή βάσει των κριτηρίων του άρθρου 3, παράγραφος 1.

22 Η αιτούσα παραδέχεται ωστόσο ότι αυτή είναι εν προκειμένω η προσωπική της ερμηνεία. Ενόψει του ότι ως προς το σημείο αυτό αναμφιβόλως υφίσταται αβεβαιότητα ως προς το δίκαιο, είναι αδύνατο να προβλεφθεί η συμπεριφορά των αρχών των κρατών μελών που είναι επιφορτισμένες με την εφαρμογή του επίδικου κειμένου. Κατά την επ' ακροατηρίου διαδικασία η αιτούσα διευκρίνισε συναφώς ότι, καίτοι το Ηνωμένο Βασίλειο ισχυρίστηκε προσφάτως ότι από την 1η Ιανουαρίου 1996 έπρεπε να ισχύσει απόλυτη απαγόρευση (βλ. το περιοδικό *European Report* της 22ας Νοεμβρίου 1995), φαίνεται ότι ευθυγραμμίστηκε, μετά την ημερομηνία αυτή, με την ερμηνεία που προτείνει η αιτούσα (βλ. το εβδομαδιαίο περιοδικό *The Observer* της 14ης Ιανουαρίου 1996). Υπό τις συνθήκες αυτές, η αιτούσα θεωρεί ότι δεν μπορεί να αναλάβει τον κίνδυνο να προβεί σε σημαντικές αγορές δερμάτων, χωρίς ο δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων να έχει διασαφηνίσει τη νομική κατάσταση.

23 Θεωρώντας ότι, για την ερμηνεία διατάξεως κοινοτικού δικαίου, πρέπει να ληφθούν υπόψη, μεταξύ άλλων, το πλαίσιο εντός του οποίου εντάσσεται και οι σκοποί που επιδιώκονται με αυτή (απόφαση του Δικαστηρίου της 17ης Νοεμβρίου 1983, 292/82, Merck, Συλλογή 1983, σ. 3781, σκέψη 12), το Συμβούλιο ισχυρίζεται ότι συντρέχουν «πειστικοί λόγοι» για να υιοθετηθεί η ερμηνεία που υποστηρίζει η αιτούσα, διότι είναι η «πλέον αληθοφανής». Ερμηνεία του προπαρατεθέντος άρθρου 3, παράγραφος 1, υπό την έννοια ότι θεσπίζει απόλυτη απαγόρευση θα αντέβαινε προς τον σκοπό που επιδιώκει το Συμβούλιο, όπως αυτός εκτίθεται στις αιτιολογικές σκέψεις και προκύπτει από το διατακτικό του κανονισμού, δηλαδή, στην πρόβλεψη διαφορετικών καθεστώτων μεταξύ των τρίτων χωρών βάσει κριτηρίων που καθορίζονται με τον κανονισμό.

24 Και η Επιτροπή ερμηνεύει τον κανονισμό 3254/91 υπό την έννοια ότι καθιερώνει απλώς ετεροχρονισμένη απαγόρευση. Προβάλλει συναφώς τα ίδια κατ' ουσίαν επιχειρήματα με το Συμβούλιο. Αναφέρεται δε ειδικότερα στη δεύτερη και στην τέταρτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού αυτού και προσθέτει ότι η ερμηνεία του επίδικου κειμένου υπό την έννοια απόλυτης απαγορεύσεως δεν συνάδει ούτε προς τα μέσα διατηρήσεως στο εσωτερικό της Κοινότητος που προβλέπονται στο άρθρο 2 του κανονισμού, το οποίο δεν απαγορεύει τη διάθεση γουνών στην κοινοτική αγορά. Επιπλέον, η ερμηνεία αυτή θα καθιστούσε περιττό το δεύτερο εδάφιο της παραγράφου 1 του προπαρατεθέντος άρθρου 3, το οποίο υποχρεώνει την Επιτροπή να δημοσιεύει τον κατάλογο των χωρών οι οποίες πληρούν τουλάχιστον έναν από τους όρους που αναφέρονται στο πρώτο εδάφιο της ίδιας διατάξεως και το άρθρο 4, το οποίο προβλέπει τη χορήγηση πιστοποιητικών καταγωγής.

β) Ως προς το εκ πρώτης όψεως βάσιμο

25 Προκειμένου να αποδείξει το εκ πρώτης όψεως βάσιμο της αγωγής της κυρίας υποθέσεως, η αιτούσα υπενθυμίζει ότι προσάπτει στο Συμβούλιο ότι παρανόμως θέσπισε την απαγόρευση εισαγωγής με τον κανονισμό 3254/91, στην Επιτροπή ότι παρέλειψε να θεσπίσει τα εκτελεστικά μέτρα του κανονισμού αυτού και στα δύο αυτά θεσμικά όργανα ότι δεν αποκατέστησαν την ασφάλεια δικαίου την οποία διατάραξαν.

26 Στο πλαίσιο της αιτιάσεως της παράνομης θέσπισης της απαγορεύσεως εισαγωγής με τον κανονισμό 3254/91, η αιτούσα ισχυρίζεται, κατ' αρχάς, ότι το Συμβούλιο δεν είναι αρμόδιο να ενεργήσει βάσει των νομικών ερεισμάτων του κανονισμού αυτού.

Κατά την αιτούσα, η παραπομπή στο άρθρο 130 Ρ της Συνθήκης ΕΚ αφορά στην πραγματικότητα μόνον την απαγόρευση χρήσεως των παγίδων με σιαγόνες στο εσωτερικό της Κοινότητας και, εν πάση περιπτώσει, ο σκοπός της προστασίας των ζώων στις τρίτες χώρες δεν καλύπτεται αφ' εαυτού από το άρθρο αυτό.

Όσον αφορά το άρθρο 113 της Συνθήκης ΕΚ, από ορισμένες ενδείξεις προκύπτει ότι η θέσπιση της επίδικης απαγορεύσεως δεν υπαγορεύθηκε από την ανάγκη εναρμονίσεως των σχετικών με το εξωτερικό εμπόριο μέτρων αλλά αποκλειστικά από τον άλλο σκοπό που μνημονεύεται στην τρίτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού, ήτοι την προστασία της άγριας πανίδας από μεταχείριση που θεωρείται βάναυση. Η προστασία όμως αυτή δεν συνιστά αυτοτελή σκοπό της Κοινότητας.

Κατά την αιτούσα, ούτε η Σύμβαση της Βέρνης, που μνημονεύεται στην πρώτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 3254/91, μπορεί να αποτελέσει νομική βάση της απαγορεύσεως αυτής διότι αφορά δύο μόνον από τα δεκατρία είδη που ρυθμίζει ο κανονισμός αυτός και καλύπτει μόνον ενδεχόμενα μέτρα που

αποσκοπούν στη διατήρησή τους στο έδαφος καθενός από τα συμβαλλόμενα μέρη. Προκειμένου περί της Συμβάσεως της Ουάσινγκτον, η οποία ισχύει στην Κοινότητα δυνάμει του κανονισμού (ΕΟΚ) 3625/82 του Συμβουλίου, της 3ης Δεκεμβρίου 1982, περί της εφαρμογής στην Κοινότητα της Συμβάσεως περί του Διεθνούς Εμπορίου των Απειλουμένων με Εξαφάνιση Ειδών Αγρίας Πανίδας και Χλωρίδας (ΕΕ L 384, σ. 1, που μνημονεύεται στη δεύτερη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 3254/91), αυτή αφορά τέσσερα μόνον από τα δεκατρία αυτά είδη, εξαιρουμένου του μοσχόμυος, ο οποίος σε πολλές χώρες θεωρείται βλαβερό ζώο και οι γούνες του οποίου αποτελούν το κύριο αντικείμενο της δραστηριότητας της αιτούσας.

27 Δεύτερον, κατά την αιτούσα, το βαλλόμενο σύστημα εισαγωγών αντιβαίνει από πολλές απόψεις προς την αρχή της αναλογικότητας διότι δεν λαμβάνει υπόψη τις απαγορεύσεις της παγίδας με σιαγόνες όταν περιορίζονται σε ορισμένα είδη, ή τις ρυθμίσεις που θεσπίζονται ενδεχομένως από περιφερειακές ή τοπικές αρχές αρμόδιες στον τομέα αυτό. Εφαρμόζεται ακόμη και στις γούνες ζώων εκτροφής, τις οποίες, εξ ορισμού, δεν αφορά η παγίδευση. Εξάλλου, έστω και αν υποτεθεί ότι το σύστημα εισαγωγών περιλαμβάνει απόλυτη απαγόρευση, αυτή αφορά ακόμη και τις εισαγωγές προϊόντων καταγωγής χωρών για τις οποίες η Επιτροπή έχει ήδη κρίνει ότι πληρούν τους όρους του άρθρου 3 του κανονισμού 3254/91. Εν πάση περιπτώσει, οι σκοποί της βαλλομένης απαγορεύσεως μπορούσαν να επιτευχθούν με τη θέσπιση συστήματος αδειών, όπως αυτό που προβλέπεται από τη Σύμβαση της Ουάσινγκτον.

28 Τρίτον, η βαλλόμενη απαγόρευση είναι ασυμβίβαστη προς το άρθρο XI της Γενικής Συμφωνίας Δασμών και Εμπορίου (ΓΣΔΕ) του 1947, αναπόσπαστο μέρος της Συμφωνίας για την ίδρυση του Παγκόσμιου Οργανισμού Εμπορίου (ΠΟΕ) [απόφαση 94/800/ΕΚ του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 1994, σχετικά με την εξ ονόματος της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, καθ' όσον αφορά τα θέματα που εμπίπτουν στις αρμοδιότητές της, σύναψη των συμφωνιών που απέρρευσαν από τις πολυμερείς διαπραγματεύσεις του Γύρου της Ουρουγουάης (1986-1994), ΕΕ L 336, σ. 1, στο εξής: απόφαση 94/800]. Εφόσον αποσκοπεί στην προστασία ζώων εκτός του εδάφους της Κοινότητας, η απαγόρευση αυτή δεν δικαιολογείται βάσει του άρθρου XX, στοιχείο β' ή ζ', του κειμένου αυτού. Η αιτούσα φρονεί ότι ορθώς επικαλείται τις διατάξεις της ΓΣΔΕ, διότι με τους κανόνες της Συμφωνίας για την ίδρυση του ΠΟΕ που αφορούν τα μέτρα διασφαλίσεως και τις διευθετήσεις των διαφορών ήρθησαν τα ερείσματα στα οποία στηρίχθηκε το Δικαστήριο για να αρνηθεί την αναγνώριση άμεσου αποτελέσματος της ΓΣΔΕ. Το δικαίωμα επικλήσεως των διατάξεων της ΓΣΔΕ δεν αναιρείται από την τελευταία αιτιολογική σκέψη της αποφάσεως 94/800.

29 Όσον αφορά την αιτίαση περί μη θεσπίσεως εκτελεστικών μέτρων του κανονισμού 3254/91, η αιτούσα ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή δεν καθόρισε ούτε τις χώρες από τις οποίες επιτρέπονται εισαγωγές γουνών, ούτε τον απαιτούμενο τύπο για την έκδοση των πιστοποιητικών καταγωγής, παρά την υποχρέωση που υπέχει συναφώς από τα άρθρα 3 και 4 του κανονισμού αυτού και τη δέσμευση που ανέλαβε με το άρθρο 1, παράγραφος 2, του κανονισμού 1771/94.

30 Με την τρίτη αιτίαση η αιτούσα ισχυρίζεται ότι η απαγόρευση που θεσπίζει ο κανονισμός 3254/91 και η έλλειψη εκτελεστικών μέτρων δημιούργησαν κατάσταση αβεβαιότητας ως προς το δίκαιο και ότι εξαιτίας της καταστάσεως αυτής η αιτούσα έχασε και εξακολουθεί να χάνει παραγγελίες από πελάτες. Κανένα όμως από τα δύο καθών θεσμικά όργανα δεν εκπλήρωσε την υποχρέωση, που υπέχει βάσει γενικής αρχής, να άρει την αβεβαιότητα αυτή.

31 Η αιτούσα φρονεί επιπλέον ότι οι αρχές που διατυπώθηκαν με την απόφαση του Δικαστηρίου της 2ας Δεκεμβρίου 1971, 5/71, Zuckerbabrik Schöppenstedt κατά Συμβουλίου (Συλλογή τόμος 1969-1971, σ. 1025), δεν εμποδίζουν εν προκειμένω την επιδίκαση αποζημιώσεως, διότι η επίδικη ρύθμιση δεν συνεπάγεται επιλογή οικονομικής πολιτικής ούτε ο οικείος τομέας χαρακτηρίζεται από ευρεία διακριτική ευχέρεια (απόφαση του Δικαστηρίου της 25ης Μαΐου 1978, 83/76 και 94/76, 4/77, 15/77 και 40/77, HNL κ.λπ. κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1978, σ. 381). Εν πάση περιπτώσει, το Συμβούλιο και η Επιτροπή διέπραξαν κατάφωρη παραβίαση υπέρτερου κανόνα δικαίου, ο οποίος προστατεύει τους ιδιώτες.

32 Το Συμβούλιο αμφισβητεί το βάσιμο της αγωγής της κύριας δίκης. Καθόσον η αγωγή αυτή στρέφεται κατ' αυτού, στηρίζεται κατ' ουσίαν στην υπόθεση, την οποία αντικρούει το όργανο αυτό (βλ. ανωτέρω, σκέψη 23), της απόλυτης απαγορεύσεως εισαγωγής. Εξάλλου, η αιτίαση που στρέφεται κατά της Επιτροπής και συνίσταται στο ότι το όργανο αυτό δεν θέσπισε εκτελεστικά μέτρα του κανονισμού 3254/91 οδηγεί στο συμπέρασμα ότι η αιτούσα θεωρεί την απαγόρευση αυτή νόμιμη όσον αφορά τον Καναδά και τις Ηνωμένες Πολιτείες.

33 Προκειμένου περί της υποθέσεως της «ετεροχρονισμένης απαγορεύσεως», το Συμβούλιο θεωρεί ότι το απλό ενδεχόμενο της θεσπίσεως εκτελεστικών μέτρων από την Επιτροπή δεν αρκεί για να δικαιολογήσει αίτηση λήψεως προσωρινών μέτρων (διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 22ας Νοεμβρίου 1995, T-395/94 R II, Atlantic Container κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-2893). Το Συμβούλιο αντικρούει άλλωστε τους ισχυρισμούς που προβάλλει η αιτούσα, οι οποίοι, κατά το Συμβούλιο, πρέπει να εξετασθούν υπό το φως των αρχών που έθεσε η προπαρατεθείσα απόφαση Zuckerfabrik Schöppenstedt κατά Συμβουλίου, δεδομένου ότι το Συμβούλιο ενήργησε στο πλαίσιο ευρείας εξουσίας εκτιμήσεως.

34 Απαντώντας στον ισχυρισμό περί αναρμοδιότητας του οικείου οργάνου, το Συμβούλιο ισχυρίζεται ότι η ορθότητα της επιλογής του άρθρου 113 της Συνθήκης ως νομικής βάσεως του επίδικου συστήματος εισαγωγών δεν μπορεί να αμφισβητηθεί από το γεγονός και μόνον ότι το σύστημα αυτό θεσπίστηκε για λόγους που αφορούν το περιβάλλον (βλ. το άρθρο 130 Ρ, παράγραφος 2, της Συνθήκης ΕΚ, καθώς και την απόφαση του Δικαστηρίου της 29ης Μαρτίου 1990, C-62/88, Ελλάς κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1990, σ. I-1527).

35 Ως προς τον ισχυρισμό που στηρίζεται στην παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας, το Συμβούλιο ισχυρίζεται ότι, ενόψει της εκτάσεως της εξουσίας εκτιμήσεως που διαθέτει στον οικείο τομέα, η νομιμότητα του επίδικου μέτρου δεν επηρεάζεται παρά μόνον εφόσον αυτό είναι προδήλως ακατάλληλο σε σχέση με τον επιδιωκόμενο σκοπό.

36 Το εκ πρώτης όψεως βάσιμο της αγωγής της κύριας δίκης δεν μπορεί να στηριχθεί ούτε στις διατάξεις της ΓΣΔΕ, δεδομένου ότι η προσβαλλομένη πράξη δεν εκδόθηκε προς εκπλήρωση υποχρεώσεως αναληφθείσας στο πλαίσιο της ΓΣΔΕ και δεν περιέχει ούτε παραπομπή στο νομοθέτημα αυτό (βλ., ειδικότερα, την απόφαση του Δικαστηρίου της 5ης Οκτωβρίου 1994, C-280/93, Γερμανία κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1994, σ. I-4973).

37 Όσον αφορά την αιτίαση που στηρίζεται σε παράλειψη αποκαταστάσεως της ασφάλειας δικαίου, το Συμβούλιο φρονεί ότι η μόνη πλημμέλεια που μπορεί να του προσαφθεί συναφώς είναι ότι δεν άσκησε προσφυγή λόγω παραλείψεως κατά της Επιτροπής βάσει του άρθρου 175 της Συνθήκης ΕΚ. Η αιτίαση όμως αυτή δεν μπορεί να προβληθεί ούτε στο πλαίσιο αγωγής αποζημιώσεως ούτε

στο πλαίσιο αιτήσεως λήψεως προσωρινών μέτρων. Το Συμβούλιο επισημαίνει ότι εν πάση περιπτώσει η αιτούσα δεν ισχυρίζεται ότι, όσον αφορά την αιτίαση αυτή, πληρούνται οι προϋποθέσεις που συνήχθησαν από την απόφαση Zuckerfabrik Schöppenstedt κατά Συμβουλίου.

38 Τέλος, το Συμβούλιο αμφισβητεί την ύπαρξη άμεσου αιτιώδους συνδέσμου μεταξύ της ετεροχρονισμένης απαγορεύσεως που θεσπίζει ο κανονισμός 3254/91 και της ζημίας που ισχυρίζεται ότι υπέστη η αιτούσα. Καταρχάς, φρονεί ότι η απώλεια παραγγελιών που ισχυρίζεται ότι υπέστη η τελευταία μπορεί να αποδοθεί είτε σε σειρά δημοσιευμάτων του τύπου που έβλαψαν τον τομέα αυτό είτε στην κατάσταση του ανταγωνισμού στον ίδιο τομέα. Άλλωστε, το γεγονός ότι, παρά την ύπαρξη εναλλακτικών πηγών εφοδιασμού, η αιτούσα εξακολουθεί να εξαρτάται από εισαγωγές προελεύσεως χωρών οι οποίες δεν πληρούν τουλάχιστον έναν από τους όρους του άρθρου 3, παράγραφος 1, του κανονισμού 3254/91 δεν ανταποκρίνεται στη συνήθη συμπεριφορά επιμελούς εμπόρου. Εν πάση περιπτώσει, η αιτούσα θα μπορούσε πάντοτε να χρησιμοποιήσει τις πηγές αυτές, έστω και αν οι εισαγωγές από τις Ηνωμένες Πολιτείες και τον Καναδά έπρεπε να απαγορευθούν με εκτελεστικά μέτρα που θα θέσπιζε ενδεχομένως η Επιτροπή.

39 Και η Επιτροπή θεωρεί αβάσιμη την επιχειρηματολογία που προβλήθηκε προς στήριξη της αγωγής της κύριας δίκης, ειδικότερα δε την επιχειρηματολογία που στρέφεται κατά του κανονισμού 3254/91, την οποία εξετάζει υπό το πρίσμα της ετεροχρονισμένης απαγορεύσεως των εισαγωγών.

40 Προκειμένου περί του ισχυρισμού της ελλείψεως αρμοδιότητας του Συμβουλίου για τη θέσπιση του προσβαλλομένου συστήματος εισαγωγών, η Επιτροπή συμμερίζεται την άποψη του Συμβουλίου και προσθέτει ότι, καθόσον ο σκοπός και το περιεχόμενο του συστήματος αυτού αφορούν τόσο την προστασία του περιβάλλοντος όσο και το εμπόριο με τις τρίτες χώρες, τα άρθρα 113 και 130 Ρ της Συνθήκης ΕΚ πρέπει να εφαρμοστούν παράλληλα.

41 Απαντώντας στον ισχυρισμό περί παραβιάσεως της αρχής της αναλογικότητας, η Επιτροπή επισημαίνει ότι τα μέτρα τα οποία μπορεί νομίμως να θεσπίσει δυνάμει του άρθρου 3 του κανονισμού 3254/91 δεν υπερβαίνουν το αναγκαίο μέτρο σε σχέση με τον επιδιωκόμενο από την τελευταία αυτή διάταξη σκοπό,

ειδικότερα όσον αφορά την ημερομηνία ενάρξεως της ισχύος των μέτρων αυτών και τη δυνατότητα των ενδιαφερομένων τρίτων χωρών να επιλέξουν διαφορετική λύση από την απόλυτη απαγόρευση της παγίδας με σιαγόνες.

42 Η Επιτροπή δεν δέχεται επίσης ότι οι διατάξεις της ΓΣΔΕ έχουν άμεση εφαρμογή. Κατά την Επιτροπή, τα δεδομένα της προπαρατεθείσας νομολογίας, η οποία αποκλείει το ενδεχόμενο αυτό, δεν έχουν ανατραπεί από τα νέα στοιχεία που προκύπτουν από τη Συμφωνία για την ίδρυση του ΠΟΕ. Επιπλέον, η Επιτροπή, η οποία συμμετείχε στις διαπραγματεύσεις για τη Συμφωνία ιδρύσεως του ΠΟΕ, καθώς και ο κοινοτικός νομοθέτης, ενέκριναν τη σχετική με το πρόβλημα αυτό διευκρίνιση η οποία περιλαμβάνεται στις αιτιολογικές σκέψεις της αποφάσεως 94/800.

43 Κατά την Επιτροπή, δεν συντρέχουν οι προϋποθέσεις που έθεσε η προπαρατεθείσα απόφαση Zuckerfabrik Schöppenstedt κατά Συμβουλίου. Η απαγόρευση των εισαγωγών, η οποία συνιστά κανονιστική πράξη λόγω της γενικής της εφαρμογής, συνεπάγεται επιλογή οικονομικής πολιτικής, ήτοι εμπορικής πολιτικής. Κατά τη στάθμιση όμως του συμφέροντος προστασίας των ζώων και του συμφέροντος εμπορίου γούνας, η Κοινότητα δεν υπερέβη καταφανώς ή σε μεγάλη έκταση τα όρια που επιβάλλει η αρχή της αναλογικότητας στην άσκηση της εξουσίας εκτιμήσεως που είναι συμφυής προς την πολιτική αυτή και κανένα στοιχείο από τη νομολογία δεν παρέχει τη δυνατότητα να υποστηριχθεί ότι η πλάνη κατά την επιλογή της νομικής βάσεως συνιστά παράβαση υπέρτερου κανόνα δικαίου που προστατεύει τους ιδιώτες.

44 Όσον αφορά την παράλειψη θεσπίσεως εκτελεστικών του κανονισμού 3254/91 μέτρων, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι η αιτίαση που στηρίζεται στην υποτιθέμενη αυτή παράλειψη δεν δικαιολογεί την αναστολή εκτελέσεως του άρθρου 3 του κανονισμού αυτού, καθόσον μάλιστα η παράλειψη αυτή δεν εμποδίζει την αιτούσα να συνεχίσει τις συνήθεις εισαγωγές της μέχρι τη θέσπιση τέτοιων μέτρων.

45 Χωρίς να παραδέχεται ότι υπέχει σχετική υποχρέωση, η Επιτροπή φρονεί ότι έλαβε τα αναγκαία μέτρα για να άρει την αβεβαιότητα ως προς το δίκαιο που καταγγέλλει η αιτούσα, ήτοι με το έγγραφο της 8ης Δεκεμβρίου 1995 (βλ. ανωτέρω, σκέψη 9), με πρόσφατη δήλωση του μέλους της Επιτροπής που είναι

αρμόδιο για τα ζητήματα περιβάλλοντος ενώπιον του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου (βλ. το εβδομαδιαίο περιοδικό *European Voice* για την εβδομάδα από τις 14 έως τις 20 Δεκεμβρίου 1995), καθώς και με την πρόταση τροποποιήσεως του κανονισμού 3254/91 (βλ. ανωτέρω, σκέψη 10).

46 Κατά την Επιτροπή, η αιτούσα δεν απέδειξε, εκ πρώτης όψεως, την ύπαρξη σχέσεως αιτίου και αιτιατού μεταξύ της καταγγελθείσας συμπεριφοράς της Κοινότητας και των ζημιών που ισχυρίζεται ότι υπέστη. Όσον αφορά την τρέχουσα ζημία (απώλεια παραγγελιών) η Επιτροπή συμμερίζεται κατ' ουσίαν την άποψη του Συμβουλίου. Μέχρις ότου η Επιτροπή θεσπίσει τα εκτελεστικά μέτρα του κανονισμού 3254/91, η μέλλουσα ζημία την οποία η αιτούσα ισχυρίζεται ότι θα υποστεί έχει υποθετικό μόνο χαρακτήρα. Εν πάση περιπτώσει, ακόμη και αν, την κρίσιμη στιγμή, η Επιτροπή απαγορεύσει την εισαγωγή από τις Ηνωμένες Πολιτείες και τον Καναδά των εμπορευμάτων που αφορά ο κανονισμός αυτός, η αιτούσα θα μπορεί να χρησιμοποιήσει άλλες πηγές εφοδιασμού όσον αφορά τη δραστηριότητά της σχετικά με τον μοσχόμυ. Η ζημία που εξακολουθεί να υφίσταται, η οποία επηρεάζει τη δραστηριότητα της αιτούσας ως παραγγελιοδόχου στη Βόρειο Αμερική, στο μέτρο που τα εμπορεύματα που αποτελούν το αντικείμενο της δραστηριότητας αυτής εισάγονται στην Κοινότητα, δεν υπεβαίνει τους κινδύνους που είναι συμφυείς προς τη δραστηριότητα αυτή (βλ. την προπαρατεθείσα απόφαση HNL κ.λπ. κατά Συμβουλίου και Επιτροπής).

γ) Επί του επείγοντος

47 Η αιτούσα ισχυρίζεται ότι στην περίπτωση απόλυτης απαγορεύσεως των εισαγωγών οι δραστηριότητές της θα συρρικνώνονταν κατά 75 έως 80 % περίπου, πράγμα που θα έχει κατά πάσα πιθανότητα ως συνέπεια την εκκαθάρισή της. Το ποσοστό αυτό αντιστοιχεί πράγματι σε δύο από τους τρεις κλάδους οι οποίοι αποτελούν το σύνολο των δραστηριοτήτων της. Οι δραστηριότητες αυτές συνίστανται, αφενός, στην εισαγωγή και τη μεταποίηση γούνας του μοσχόμυος και, αφετέρου, σε δραστηριότητα παραγγελιοδόχου στη Βόρειο Αμερική, ενώ ο τρίτος κλάδος συνίσταται σε δραστηριότητα παραγγελιοδόχου στην Ευρώπη.

48 Όσον αφορά την καλούμενη δραστηριότητα του «μοσχόμυος», αυτή περιλαμβάνει την αγορά των δερμάτων στις Ηνωμένες Πολιτείες και τον Καναδά, στο

πλαίσιο πωλήσεων σε πλειστηριασμό (οι οποίες, για το 1996, άρχισαν στις 16 Φεβρουαρίου), και την αποστολή τους στα εργοστάσια αργάσματος δερμάτων στη Γερμανία, το Βέλγιο και την Ιταλία, όπου αποτελούν αντικείμενο κατεργασίας και βυρσοδεψίας πριν υποστούν άλλες μετατροπές, μεταξύ άλλων, στα εργαστήρια της αιτούσας. Τα τελικά προϊόντα πωλούνται στη συνέχεια σε διάφορες χώρες της Κοινότητας και σε τρίτες χώρες. Συγκεκριμένα, η αιτούσα πραγματοποίησε, σε διάστημα 12 μηνών (1994/1995), κέρδος περίπου 150 000 λιρών στερλινών (UK£). Με την αγορά και την κατεργασία δερμάτων του εν λόγω είδους για λογαριασμό άλλης εταιρίας πραγματοποίησε επιπλέον ετήσιο κέρδος 45 000 UK£. Εξάλλου, εάν υποχρεωνόταν να εγκαταλείψει τη δραστηριότητα αυτή, λόγω απαγορεύσεως των εισαγωγών, θα έχανε το εξειδικευμένο προσωπικό της, πράγμα το οποίο θα καθιστούσε αβέβαιη τη δυνατότητα εκ νέου ενάρξεως της δραστηριότητάς της μετά την έκδοση αποφάσεως του Πρωτοδικείου που θα έκρινε παράνομη την απαγόρευση αυτή.

49 Εξάλλου με τη δραστηριότητα παραγγελιοδόχου στη Βόρειο Αμερική, η αιτούσα πραγματοποίησε έσοδα που ανέρχονται περίπου σε 45 500 UK£ για ανάλογη περίοδο. Κατά τη συζήτηση, η αιτούσα διευκρίνισε ότι η δραστηριότητα αυτή ασκείται αποκλειστικά για λογαριασμό αγοραστών που είναι εγκατεστημένοι στην Κοινότητα και εξαρτάται επομένως από τη δυνατότητα εισαγωγής των δερμάτων αυτών στην Κοινότητα.

50 Όσον αφορά τη δραστηριότητα παραγγελιοδόχου στην Ευρώπη, η αιτούσα εξηγεί ότι αγοράζει γούνες, για λογαριασμό τρίτων, στις σκανδιναβικές χώρες, συμπεριλαμβανομένης της Νορβηγίας. Κατά την περίοδο 1994/1995, η δραστηριότητα αυτή της παρέσχε τη δυνατότητα να πραγματοποιήσει έσοδα 58 800 UK£ περίπου.

51 Η αιτούσα αναφέρει ότι, ακόμα και στην περίπτωση ετεροχρονισμένης απαγορεύσεως, θα παύσει να ασκεί τις δύο πρώτες δραστηριότητές της, εφόσον, όπως προκύπτει από την πρόταση εκτελεστικών μέτρων του κανονισμού 3254/91, η Επιτροπή θεωρεί ότι ούτε οι Ηνωμένες Πολιτείες ούτε ο Καναδάς πληρούν τις προϋποθέσεις του άρθρου 3 του κανονισμού αυτού. Τα μέτρα αυτά ενδέχεται να τεθούν σε ισχύ προσεχώς. Ενόψει της μέσης διάρκειας των διαδικασιών ενώπιον του Πρωτοδικείου, είναι σχεδόν βέβαιο ότι η αιτούσα θα καταλήξει σε εκκαθάριση, πριν μπορέσει να καλύψει, με την επιδίκαση αποζημιώσεως, τις οικονομικές ζημίες που ισχυρίζεται ότι θα υποστεί.

52 Κατά το Συμβούλιο, η προϋπόθεση του επείγοντος δεν πληρούται εν προκειμένω. Το Συμβούλιο θεωρεί ότι ένα προσωρινό μέτρο δεν μπορεί να εμποδίσει τις ζημίες που η αιτούσα ισχυρίζεται ότι υφίσταται λόγω της καταγγελθείσας αβεβαιότητας ως προς το δίκαιο. Όσον αφορά τη μέλλουσα ζημία την οποία ισχυρίζεται ότι θα υποστεί, η αιτούσα στηρίζεται σε μια ανάλυση, η οποία, υπό το φως της ερμηνείας του κανονισμού 3254/91 που υποστηρίζει το Συμβούλιο (βλ. ανωτέρω σκέψη 23), είναι εντελώς υποθετική. Η ετεροχρονισμένη απαγόρευση του άρθρου 3 του κανονισμού αυτού δεν προσδίδει στην παρούσα κατάσταση τον χαρακτήρα επείγοντος. Τέλος, το Συμβούλιο υπενθυμίζει την άποψή του όσον αφορά τη δυνατότητα της αιτούσας να χρησιμοποιήσει, ενδεχομένως, εναλλακτικές πηγές εφοδιασμού (βλ. ανωτέρω σκέψη 38).

53 Όσον αφορά την πρόσληψη εξειδικευμένου προσωπικού, στην περίπτωση κατά την οποία το Πρωτοδικείο θα έκρινε παράνομη τη διάταξη αυτή, η αιτούσα περιορίζεται, κατά το Συμβούλιο, να αμφισβητήσει τη δυνατότητα της προσλήψεως αυτής. Εν πάση περιπτώσει το πρόβλημα αυτό αφορά μόνο τη σχετική με τις γούνες του μοσχόμυος δραστηριότητα.

54 Και η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η αιτούσα δεν απέδειξε τον κίνδυνο σοβαρής και ανεπανόρθωτης ζημίας και, επομένως, το επείγον στην υπό κρίση αίτηση ασφαλιστικών μέτρων. Όσον αφορά την τρέχουσα ζημία, η Επιτροπή συμμερίζεται την άποψη του Συμβουλίου και προσθέτει ότι η αιτούσα δεν χαρακτήρισε τη ζημία αυτή ως ανεπανόρθωτη. Προκειμένου περί της μέλλουσας ζημίας, ακριβέστερα περί της ζημίας που θα προκύψει, ενδεχομένως, από την εγκατάλειψη της δραστηριότητας παραγγελιοδόχου στη Βόρειο Αμερική (βλ., ανωτέρω, σκέψη 46), πρόκειται για καθαρώς οικονομική ζημία, δηλαδή για ζημία η οποία δεν θεωρείται, καταρχήν, σοβαρή και ανεπανόρθωτη (διάταξη του Προέδρου του Δικαστηρίου της 26ης Σεπτεμβρίου 1988, 229/88 R, Cargill κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. 5183). Ο ισχυρισμός της αιτούσας ότι η έλλειψη κέρδους θα έχει κατά πάσα πιθανότητα ως συνέπεια την εκκαθάρισή της δεν αποδεικνύει, κατά την Επιτροπή, ότι η υπό κρίση περίπτωση συνιστά εξαίρεση από την ανωτέρω αρχή. Η αιτούσα μπορεί πράγματι να αποφύγει τη συνέπεια αυτή με τη δραστηριότητα παραγγελιοδόχου στην Ευρώπη και, κατά τα λοιπά, χρησιμοποιώντας εναλλακτικές πηγές εφοδιασμού. Επιπλέον, οι ενδείξεις και τα έγγραφα που προσκομίστηκαν και αφορούν το έτος 1994 δεν παρέχουν τη δυνατότητα εκτιμήσεως της μελλοντικής εξελίξεως των δραστηριοτήτων της αιτούσας, η οποία θα μπορούσε να επηρεαστεί από παράγοντες άσχετους προς τα προβλήματα που ανακύπτουν στο πλαίσιο της υπό κρίση διαδικασίας ασφαλιστικών μέτρων. Τέλος, καθόσον η αιτούσα δεν προσκόμισε ισολογισμό, είναι αδύνατον να εκτιμηθεί αν το ενεργητικό της, ειδικότερα τα

αποθέματα γουνών, καθώς και ένας αναπροσανατολισμός της δραστηριότητάς της μπορούσαν να της παρέχουν ενδεχομένως τη δυνατότητα να αναμείνει την έκβαση της αγωγής αποζημιώσεως που έχει ασκήσει.

Ως προς την στάθμιση των συμφερόντων

55 Κατά τη συζήτηση η αιτούσα ισχυρίστηκε ότι τα καθών όργανα δεν απέδειξαν την ύπαρξη κοινοτικού συμφέροντος για την εφαρμογή απόλυτης απαγορεύσεως. Αντιθέτως, τα επιχειρήματά τους καθιστούν δυνατό το συμπέρασμα ότι η απαγόρευση αυτή είναι παράνομη.

56 Το Συμβούλιο υπενθυμίζει την άποψή του ότι η επίδικη ρύθμιση περιλαμβάνει ετεροχρονισμένη απαγόρευση και ότι η απαγόρευση αυτή δεν συνεπάγεται σοβαρή και ανεπανόρθωτη ζημία για την αιτούσα. Επειδή όμως ο κίνδυνος επελεύσεως μιας τέτοιας ζημίας είναι το πρώτο στοιχείο που πρέπει να εξεταστεί στο πλαίσιο της σταθμίσεως των συμφερόντων, το Συμβούλιο φρονεί ότι δεν μπορεί να αντιμετωπιστεί το ενδεχόμενο αναστολής εκτελέσεως καθόσον μάλιστα η απαγόρευση αυτή θεσπίστηκε λαμβανομένων υπόψη των προσπαθειών που είχαν ήδη καταβάλει οι ενδιαφερόμενοι κύκλοι, η αναστολή δε αυτή θα διακυβεύσει την περαιτέρω πρόοδο των χωρών εξαγωγής προς την κατεύθυνση της καταργήσεως των παγίδων με σιαγόνες και/ή της χρησιμοποιήσεως μεθόδων μη βάναυσης παγιδεύσεως.

57 Η Επιτροπή θεωρεί ότι, ακόμη και αν υποτεθεί ότι η αιτούσα απέδειξε το επείγον στην υπό κρίση αίτηση ασφαλιστικών μέτρων, η erga omnes αναστολή της εκτελέσεως της επίδικης απαγορεύσεως είναι δυσανάλογο μέτρο, λαμβανομένης υπόψη της φύσεως της αγωγής της κυρίας υποθέσεως και των διαφόρων συγκρουομένων συμφερόντων. Ως προς το τελευταίο αυτό σημείο η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι, κατά τις συζητήσεις που διεξήχθησαν με τις τρίτες χώρες και τις προσαρμογές της συμπεριφοράς των επιχειρηματιών της Κοινότητας, θεωρήθηκε δεδομένο ότι ο κανονισμός 3254/91 είναι νόμιμος. Κατά την Επιτροπή, η χρησιμοποίηση της παγίδας με σιαγόνες απαγορεύεται εντός της Κοινότητας από την 1η Ιανουαρίου 1995 το αργότερο και όλοι οι ενδιαφερόμενοι ενήργησαν σύμφωνα με την απαγόρευση αυτή. Τέλος, η αιτούμενη αναστολή εκτελέσεως θα διακυβεύσει τις προσπάθειες που κατέβαλε η Κοινότητα για να εξασφαλίσει την εκ μέρους των τρίτων χωρών τήρηση των όρων εισαγωγής του άρθρου 3, παράγραφος 1, του κανονισμού αυτού.

Εκτίμηση του δικαστή των ασφαλιστικών μέτρων

Επί του αντικειμένου των αιτημάτων των διαδίκων

58 Όσον αφορά τα αιτήματα της ενάγουσας, από τις εξηγήσεις που παρέσχε κατά τη συζήτηση προκύπτει ότι ζητεί πλέον, κυρίως, την έκδοση διατάξεως που θα κρίνει κατ' ουσίαν ότι το άρθρο 3, παράγραφος 1, του κανονισμού 3254/91 έχει την έννοια ότι καθιερώνει «ετεροχρονισμένη απαγόρευση». Επικουρικώς, εμμένει στο αίτημά της περί αναστολής εκτελέσεως. Υπό το φως της επιχειρηματολογίας που εκτίθεται στην αίτηση ασφαλιστικών μέτρων (ιδίως σημείο 2) και των διευκρινίσεων που δόθηκαν στο πλαίσιο της συζητήσεως, το αίτημα αυτό έχει την έννοια ότι αφορά μόνο το προπαρατεθέν άρθρο 3, παράγραφος 1, καθόσον η διάταξη αυτή απαγορεύει, υπό τις συνθήκες που ορίζονται στο άρθρο αυτό, την εισαγωγή ορισμένων γουνών και ορισμένων μεταποιημένων προϊόντων. Ο δικάζων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής κρίνει άλλωστε ότι, αναδιατυπώνοντας το αίτημά της κατά τον ανωτέρω τρόπο, η αιτούσα παραιτήθηκε από το αρχικό της αίτημα που ήταν η λήψη οποιουδήποτε άλλου προσωρινού μέτρου που θα κρινόταν ενδεχομένως αναγκαίο ή κατάλληλο. Εν πάση περιπτώσει, ελλείψει περαιτέρω διευκρινίσεων ως προς το αντικείμενό του το αίτημα αυτό δεν πληροί τις προϋποθέσεις του άρθρου 44, παράγραφος 1, στοιχείο δ', του Κανονισμού Διαδικασίας (βλ. το άρθρο 104, παράγραφος 3, του κανονισμού αυτού) και ως εκ τούτου είναι απαράδεκτο.

59 Ενόψει των εξηγήσεων που παρέσχε το Συμβούλιο κατά τη συζήτηση (βλ. ανωτέρω σκέψη 12), διαπιστώνεται ότι το αίτημά του στην υπό κρίση διαδικασία λήψεως ασφαλιστικών μέτρων περιορίζεται στην απόρριψη της αιτήσεως της αιτούσας.

Ως προς το αίτημα της αιτούσας περί ερμηνευτικής δηλώσεως

60 Ο δικάζων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής κρίνει ότι το αίτημα αυτό πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτο διότι είναι ασυμβίβαστο προς τον ειδικό χαρακτήρα της διαδικασίας λήψεως ασφαλιστικών μέτρων και, γενικότερα, προς το σύστημα ένδικης προστασίας στο οποίο εντάσσεται αυτή.

61 Πράγματι, η Συνθήκη ΕΚ διακρίνει μεταξύ των διαδικασιών που συνεπάγονται ευθεία προσφυγή ενώπιον του κοινοτικού δικαστή και της διαδικασίας για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως του άρθρου 177 της Συνθήκης αυτής. Η δυνατότητα εκδόσεως αποφάσεως του κοινοτικού δικαστή, της οποίας το ίδιο το διατακτικό αφορά ειδικά την ερμηνεία κανόνων του κοινοτικού δικαίου, περιορίζεται στη διαδικασία εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως. Επομένως, δεν είναι δυνατόν να εκδοθεί μια τέτοια απόφαση στο πλαίσιο διαδικασίας ασφαλιστικών μέτρων, η οποία είναι κατ' ανάγκη παρεπόμενη ευθείας προσφυγής (βλ. τα άρθρα 185 και 186 της Συνθήκης και το άρθρο 104 του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου· βλ., επίσης, το άρθρο 168 Α, παράγραφος 1, της Συνθήκης ΕΚ). Προσέτι επιβάλλεται η παρατήρηση ότι η επίδικη ρύθμιση, όσον αφορά τις εισαγωγές στις οποίες αναφέρεται η αιτούσα, δεν εφαρμόζεται από τα καθών όργανα αλλά από τις αρχές των κρατών μελών. Επομένως, η αιτούσα δεν έχει έννομο συμφέρον που να δικαιολογεί το κύριο αίτημά της, διότι, εκ πρώτης όψεως, τα αποτελέσματα ενδεχόμενης διατάξεως που θα το δέχεται θα περιορίζονται στους διαδίκους της υπό κρίση διαδικασίας λήψεως ασφαλιστικών μέτρων. Αντιθέτως, η ερμηνεία του Δικαστηρίου η οποία, μέσω αποφάσεως του εθνικού δικαστηρίου, θα εφαρμοζόταν στις σχέσεις μεταξύ της αιτούσας και της εθνικής αρχής που εξέδωσε τη στηριζόμενη στην επίδικη απαγόρευση απόφαση θα μπορούσε να δοθεί στο πλαίσιο διαδικασίας ενώπιον του εθνικού δικαστή.

Επί του αιτήματος αναστολής εκτελέσεως του κανονισμού 3254/91

62 Επιβάλλεται εκ προοιμίου η διαπίστωση ότι η αίτηση σφαλιστικών μέτρων αφορά περισσότερες κατηγορίες ζημιών που η αιτούσα υπέστη ή κινδυνεύει να υποστεί.

63 Όσον αφορά, κατ' αρχάς, τις ζημίες που η αιτούσα ισχυρίζεται ότι έχει ήδη υποστεί και τις ζημίες που κινδυνεύει να υποστεί λόγω της αβεβαιότητας ως προς το δίκαιο την οποία καταγγέλλει, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι δεν τις παρουσίασε ως συνιστώσες σοβαρή και ανεπανόρθωτη ζημία και, επομένως, κατάσταση που έχει τον χαρακτήρα επείγοντος και καθιστά αναγκαία τη λήψη προσωρινών μέτρων πριν από την έκδοση της αποφάσεως επί της κυρίας υποθέσεως (βλ. την προπαρατεθείσα διάταξη Conolly κατά Επιτροπής, σκέψη 41). Εν πάση περιπτώσει, η αιτούμενη αναστολή δεν μπορεί να αποτελέσει θεραπεία για τις ζημίες που έχουν ήδη επέλθει. Κατά συνέπεια, οι ανωτέρω ζημίες δεν μπορούν να δικαιολογήσουν τη λήψη του προσωρινού αυτού μέτρου.

64 Όσον αφορά, δεύτερον, τη μέλλουσα ζημία που η αιτούσα ισχυρίζεται ότι θα υποστεί λόγω του ότι η επίδικη απαγόρευση θα την εμποδίσει να εισάγει ορισμένα προϊόντα, πρέπει να γίνει διάκριση, βάσει της αναλύσεως στην οποία προέβη η ίδια, σε συνάρτηση με τις δύο δυνατές ερμηνείες, μεταξύ της περιπτώσεως απόλυτης απαγορεύσεως και της περιπτώσεως ετεροχρονισμένης απαγορεύσεως (βλ. ανωτέρω σκέψεις 20 και 47 έως 51).

65 Όσον αφορά το εν λόγω ζήτημα ερμηνείας, διαπιστώνεται ότι όλοι οι διάδικοι στην υπό κρίση διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων αντιλαμβάνονται την προπαρατεθείσα διάταξη ως θεσπίζουσα ετεροχρονισμένη απαγόρευση. Βεβαίως, τα επιχειρήματα που εκτίθενται προς στήριξη της ερμηνείας αυτής δεν στερούνται, εκ πρώτης όψεως, βάσεως. Εντούτοις, όπως διαπιστώνει η ίδια η αιτούσα στα σημεία 3 και 120 της αγωγής της κύριας δίκης, η κατά λέξη ανάλυση του άρθρου 3 του κανονισμού 3254/91 θα μπορούσε να οδηγήσει στο συμπέρασμα ότι πρόκειται για απόλυτη απαγόρευση. Υπό τις συνθήκες αυτές, για να μη προδικάσει την επί της ουσίας απόφαση του Πρωτοδικείου, ο δικάζων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής δεν μπορεί να αποφανθεί επί του περίπλοκου αυτού ζητήματος, ειδικότερα δε θεωρώντας ως δεδομένη την ερμηνεία που υποστηρίζουν οι διάδικοι. Εν πάση περιπτώσει, η ερμηνεία αυτή δεν μπορεί να τον δεσμεύσει, όπως δεν μπορεί να τον δεσμεύσει η ερμηνεία που δέχονται οι αρχές των κρατών μελών. Είναι επομένως σκόπιμο, ενόψει των συνθηκών της υπό κρίση περιπτώσεως, να εκτιμηθούν τα πραγματικά και νομικά στοιχεία που περιλαμβάνονται στον φάκελο λαμβανομένων υπόψη αλληλοδιαδόχως και των δύο δυνατών ερμηνειών.

66 Αν ληφθεί ως βάση η εκδοχή ότι το προπαρατεθέν άρθρο 3, παράγραφος 1, πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι θεσπίζει ετεροχρονισμένη απαγόρευση, πρέπει να τονιστεί ότι, κατ' αρχήν, η διάταξη αυτή δεν μπορεί αφεαυτής να δημιουργήσει κατάσταση επείγοντος για την αιτούσα, καθόσον η Επιτροπή δεν έχει εκδώσει τις εκτελεστικές διατάξεις που προβλέπονται στο άρθρο αυτό. Η αιτούσα δεν επικαλέστηκε στοιχεία από τα οποία να μπορεί να συναχθεί το συμπέρασμα ότι, εκ πρώτης όψεως, η έναρξη της ισχύος των διατάξεων αυτών, το περιεχόμενο των οποίων θα οριστεί κατ' ανάγκη σε συνάρτηση με τις εθνικές και διεθνείς ρυθμίσεις που ισχύουν στα ενδιαφερόμενα τρίτα κράτη κατά τον χρόνο της εκδόσεώς τους, θα δημιουργούσε αμέσως μη δυνάμενα να ανατραπούν αποτελέσματα, πριν διαταχθεί κάποιο μέτρο με δικαστική απόφαση (βλ., σε μια ανάλογη περίπτωση, την προπαρατεθείσα διάταξη Atlantic Container κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 49). Εν πάση περιπτώσει, έστω και αν είχε αποδειχθεί ότι επίκειται ένα τέτοιο ενδεχόμενο, αυτό δεν θα

δικαιολογούσε την αναστολή εκτελέσεως του προπαρατεθέντος άρθρου 3, παράγραφος 1, ως νομικής βάσεως των εν λόγω εκτελεστικών διατάξεων, αλλά μάλλον τη λήψη προσωρινών μέτρων όσον αφορά την εκτέλεση των διατάξεων αυτών.

67 Στην περίπτωση κατά την οποία το προπαρατεθέν άρθρο 3, παράγραφος 1, θα ερμηνευόταν υπό την έννοια ότι θεσπίζει απόλυτη απαγόρευση, πρέπει να εξετασθούν, εκ προοιμίου, τα αποτελέσματα της αναστολής εκτελέσεως της διατάξεως αυτής προκειμένου να οριστούν με μεγαλύτερη ακρίβεια οι προϋποθέσεις από τις οποίες εξαρτάται, από νομικής απόψεως, η χορήγησή της. Η αιτούμενη αναστολή θα είχε ως συνέπεια, κατά τη διάρκεια της ισχύος της διατάξεως ασφαλιστικών μέτρων, την οριστική άρση της επίδικης απαγορεύσεως, αφής στιγμής η αιτούσα ή οποιοσδήποτε άλλος εισαγωγέας θα έθετε σε ελεύθερη κυκλοφορία εντός της Κοινότητας τα εμπορεύματα που αφορά ο κανονισμός 3254/91. Επομένως, η αναστολή αυτή μπορεί να χορηγηθεί μόνον εφόσον συντρέχουν εξαιρετικές περιστάσεις από τις οποίες, παρά τα αποτελέσματα που αναφέρθηκαν, θα μπορούσε να συναχθεί το συμπέρασμα ότι η απόρριψη της αιτήσεως της ενδιαφερομένης είναι δυσανάλογο μέτρο. Ανεξαρτήτως όμως του αν, υπό τις συνθήκες της υπό κρίση υποθέσεως, η ειδική περίπτωση της αιτούσας μπορεί να επιτρέψει τη συναγωγή του συμπεράσματος αυτού, ο δικάζων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής διαπιστώνει ότι εν πάση περιπτώσει τα στοιχεία του φακέλου δεν δικαιολογούν το εν λόγω συμπέρασμα. Τούτο ισχύει τόσο για τους ισχυρισμούς της αιτούσας που αποσκοπούν στην απόδειξη του επείγοντος στην υπό κρίση αίτηση ασφαλιστικών μέτρων όσον και για το εκ πρώτης όψεως βάσιμο της αγωγής της κύριας δίκης.

68 Ως προς το πρώτο σημείο η αιτούσα ισχυρίζεται ότι η εφαρμογή της επίδικης απαγορεύσεως θα επηρέαζε το 75 έως 80 % των δραστηριοτήτων της (ήτοι τη σχετική με τις γούνες μοσχόμυος δραστηριότητα και τη δραστηριότητα παραγγελιοδόχου στη Βόρειο Αμερική) και θα είχε «κατά πάσα πιθανότητα» ως συνέπεια την εκκαθάρισή της. Εξάλλου, οι λογιστές της ισχυρίστηκαν, με έγγραφο της 15ης Ιανουαρίου 1996 το οποίο η αιτούσα κατέθεσε στη δικογραφία, ότι η εταιρία δεν μπορεί να συνεχίσει τις δραστηριότητές της στην αγορά αν χάσει το 60 % της συνολικής της δραστηριότητας, ποσοστό που αντιστοιχεί στο τμήμα της δραστηριότητας αυτής που αφορά τις γούνες του μοσχόμυος. Τέλος, η αιτούσα κατέθεσε στη δικογραφία αντίγραφο εγγράφου της Fédération belge de la fourrure, της 16ης Ιανουαρίου 1996 προς το International Fur Trade Federation, το οποίο μνημονεύει τις συλλήψεις μοσχόμυος σε διάφορα κράτη μέλη της Κοινότητας και αμφισβητεί τη δυνατότητα ικανοποιήσεως «των αναγκών» χωρίς παραδόσεις που προέρχονται από τις Ηνωμένες Πολιτείες και τον Καναδά [η

'ωσία, η οποία επίσης μνημονεύεται στο έγγραφο αυτό, δεν συμβάλλει εν προ-ειμένω ουσιωδώς στον εφοδιασμό της κοινοτικής αγοράς (έγγραφο του Copenagen Fur Center της 11ης Ιανουαρίου 1996, το οποίο η αιτούσα κατέθεσε στη ικογραφία)]. Εντούτοις, και χωρίς να χρειάζεται να εξεταστούν στο παρόν στάδιο οι λογιστικές και τεχνικές αυτές εκτιμήσεις, ο δικάζων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής κρίνει ότι ο κίνδυνος εκκαθαρίσεως, πριν την έκδοση της αποφάσεως επί της κυρίας υποθέσεως, δεν θεμελιώνεται επαρκώς από νομικής απόψεως.

69 Πρώτον, αν γίνει δεκτό ότι, κατά την περίοδο στην οποία αναφέρεται η αιτούσα (1994/1995), ένα ορισμένο ποσοστό των ανωτέρω δραστηριοτήτων προϋπέθετε την εισαγωγή δερμάτων που, λόγω των οικείων ειδών ζώων ή των επίμαχων ποσοτήτων, η αιτούσα δεν θα μπορούσε, έστω και αν κατέβαλλε σχετικές προσπάθειες, να προμηθευτεί εντός της Κοινότητας, ουδόλως αποκλείεται στο στάδιο αυτό η ζήτηση στην οποία αντιστοιχεί το ποσοστό αυτό να στραφεί σε γουναρικά που είναι διαθέσιμα εντός της Κοινότητας. Η συλλογιστική αυτή ισχύει ειδικότερα όσον αφορά τη ζήτηση των κοινοτικών καταναλωτών, η οποία είναι προφανώς καθοριστική για ένα τμήμα της δραστηριότητας της αιτούσας που αφορά τον μοσχόμυ και για το σύνολο των δραστηριοτήτων παραγγελιοδόχου που ασκεί στη Βόρειο Αμερική. Πράγματι, στην περίπτωση απόλυτης απαγορεύσεως, οι καταναλωτές αυτοί δεν θα είχαν πρόσβαση σε άλλα προϊόντα. Από κανένα όμως στοιχείο του φακέλου δεν μπορεί να συναχθεί το συμπέρασμα ότι η αιτούσα, η οποία διαθέτει εξειδικευμένο προσωπικό το οποίο εργάζεται πλέον των τριάντα ετών στον οικείο τομέα, δεν θα ήταν σε θέση να αντιδράσει λυσιτελώς σε μια τέτοια μεταβολή. Συναφώς, επιβάλλεται η παρατήρηση ότι οι επιχειρηματίες του τομέα αυτού έπρεπε να γνωρίζουν, ήδη από την έκδοση του κανονισμού 3254/91, ότι ο εφοδιασμός σε δέρματα καταγωγής τρίτων χωρών, τουλάχιστον αυτών που δεν απαγορεύουν τη χρησιμοποίηση της παγίδας με σιαγόνες (μεταξύ των οποίων οι Ηνωμένες Πολιτείες και ο Καναδάς), κινδύνευε να καταστεί αδύνατος το αργότερο από την 1η Ιανουαρίου 1996.

70 Δεύτερον, πρέπει να τονισθεί, αφενός, ότι αν είχε εγκριθεί η πρόταση τροποποιήσεως του κανονισμού 3254/91 (βλ. ανωτέρω, σκέψη 10), η νέα ρύθμιση, η οποία θα αντικαθιστούσε το ισχύον άρθρο 3, δεν θα είχε τον χαρακτήρα απόλυτης απαγορεύσεως αλλά ετεροχρονισμένης, εφόσον δεν θα εμπόδιζε τις εισαγωγές στο μέτρο που δεν θα τις απαγόρευε η Επιτροπή με τη θέσπιση

χωριστού μέτρου, ήτοι περιλαμβάνοντας την οικεία χώρα καταγωγής στον κατάλογο που ισχύει για το υπό κρίση είδος του ζωικού βασιλείου. Η ρύθμιση αυτή θα εξάλειφε κάθε ενδεχόμενο επείγοντος για τους επιχειρηματίες του τομέα αυτού (βλ. ανωτέρω σκέψη 66). Άλλωστε, κατά τη συζήτηση, η Επιτροπή έκρινε ότι το σχέδιο αυτό θα μπορούσε να εγκριθεί εντός 9 μηνών.

71 Επομένως, ελλείψει λεπτομερέστερων ενδείξεων ως προς την οικονομική και λογιστική κατάσταση της αιτούσας, δεν μπορεί στο παρόν στάδιο να συναχθεί το συμπέρασμα ότι ο κίνδυνος της εκκαθαρίσεώς της είναι τόσο σοβαρός και ενεστώς ώστε να δικαιολογεί, κατ' εξαίρεση, τη λήψη του αιτουμένου μέτρου.

72 Ούτε οι ισχυρισμοί και τα επιχειρήματα που προβάλλονται προς στήριξη της κύριας αγωγής αποδεικνύουν τη συνδρομή έκτακτων περιστάσεων ικανών να δικαιολογήσουν τη λήψη του μέτρου αυτού. Είναι πράγματι αδύνατο για τον δικάζοντα κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστή να συναγάγει προφανή συμπεράσματα όσον αφορά τη νομιμότητα της επίδικης πράξεως και την ευθύνη της Κοινότητας. Ειδικότερα, η επιχειρηματολογία η σχετική με την επιλογή της νομικής βάσεως καθώς και με το προσβαλλόμενο άμεσο αποτέλεσμα των διατάξεων της ΓΣΔΕ εγείρει περίπλοκα ζητήματα τα οποία δεν μπορούν να εξεταστούν σε βάθος στην παρούσα διαδικασία χωρίς να προδικάσουν την κρίση του Πρωτοδικείου όταν αυτό θα αποφανθεί επί της ουσίας. Παρεμφερής ανάλυση ισχύει για τα επιχειρήματα που αφορούν την αρχή της αναλογικότητας, δεδομένου ότι πρόκειται περί εφαρμογής της αρχής αυτής σε πράξη του κοινοτικού νομοθέτη και αρμόζει να εξεταστεί με ακρίβεια κατά πόσον καθεμία από τις υποτιθέμενες παραβιάσεις της αρχής αυτής μπορεί να επηρεάσει την κατάσταση της αιτούσας. Η τελευταία αυτή παρατήρηση ισχύει επίσης εφόσον η αιτούσα, υπολαμβάνουσα ότι η παρούσα νομική κατάσταση αντιστοιχεί σε απόλυτη απαγόρευση, προσάπτει αδράνεια στην Επιτροπή, ότι δηλαδή δεν εξέδωσε εκτελεστικές διατάξεις του κανονισμού 3254/91. Συναφώς, από τις εξηγήσεις της αιτούσας όσον αφορά το επείγον στην περίπτωση ετεροχρονισμένης απαγορεύσεως μπορεί να συναχθεί το συμπέρασμα ότι, μετά την έκδοση εκτελεστικών διατάξεων, κατά την έννοια του σχεδίου που υπέβαλε η Επιτροπή, η απαγόρευση αυτή θα έχει σε μεγάλο βαθμό για την αιτούσα τις ίδιες συνέπειες με την απόλυτη απαγόρευση, εφόσον θα εμποδίζει τις εισαγωγές από τις Ηνωμένες Πολιτείες και τον Καναδά (βλ. ανωτέρω σκέψη 51). Ελλείψει ειδικών ενδείξεων από τις οποίες να συνάγεται ότι, βάσει του ισχύοντος κειμένου του κανονισμού 3254/91, η Επιτροπή όφειλε να επιτρέψει

τις εισαγωγές από τις χώρες αυτές, έστω και αν δεν απαγορεύουν τη χρήση της παγίδας με σιαγόνες και αν δεν υφίστανται ακόμη διεθνή πρότυπα μη βάναυσης παγιδεύσεως, ο δικάζων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής δεν είναι σε θέση να διακρίνει κατά πόσον η υποτιθέμενη αδράνεια της Επιτροπής επηρέασε την αιτούσα.

73 Υπό τις συνθήκες αυτές και χωρίς να χρειάζεται να εξεταστεί το ζήτημα του παραδεκτού που προβάλλουν τα καθών όργανα, πρέπει να απορριφθεί η παρούσα αίτηση ασφαλιστικών μέτρων.

Για τους λόγους αυτούς,

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

διατάσσει:

1) Απορρίπτει την αίτηση ασφαλιστικών μέτρων.

2) Επιφυλλάσσεται ως προς τα δικαστικά έξοδα.

Λουξεμβούργο, 12 Φεβρουαρίου 1996.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

A. Saggio